

stiefvader en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Sjaak de Man (57) is stiefvader van de tweeling Twanny en Gerdy (34), Pascal (31) en de tweeling Pierrot en Casper (30). Hij heeft drie kleinkinderen.

“Mijn vrouw en ik zijn een jaar geleden getrouwd en ik ben nog nooit zo gelukkig geweest als sinds die tijd. Als zij en haar kinderen er niet voor me waren geweest, had ik een einde aan mijn leven gemaakt. Voordat ik hen kende, had ik niks anders dan zorgen. Ik heb Twanny’s moeder leren kennen toen ik nog met mijn vorige vrouw was. Met haar ben ik 26 jaar getrouwd geweest. Het was geen gelukkig huwelijk. Samen hadden we geen kinderen. Ze kreeg een aantal miskramen en kon daarna niet meer in verwachting raken. Eén kind had ze al wel. Op haar zeventiende, toen we elkaar nog niet kenden, was ze zwanger geraakt. Een schande, vonden haar ouders, en ze dwongen haar het kind af te staan. De miskramen en de gedwongen adoptie hebben invloed gehad op hoe ze zich voelde. Ze was zwaar depressief en ging van inrichting naar inrichting. Het was een huwelijk waarin ik voor haar zorgde en zij niks teruggaf. Ze sneed zichzelf af en toe met een mes en verwondde mij dan ook. Regelmatig kwam de politie om haar mee te nemen voor een gedwongen opname. In de inrichting raakte ze verslaafd aan drugs. Mede daardoor had ze ook schulden. Vaak stond ze voor de deur, omdat ze geld nodig had. Als ik haar geen geld gaf, sloeg ze alles kort en klein.

Ik heb een scheiding overwogen, maar ik kon het niet doorzetten. Zo steek ik niet in elkaar. Ik hield van haar. En ik zorg graag voor anderen. Ik houd er niet van om een zinkend schip te verlaten, al duurde 26 jaar wel lang en kwam de liefde al die tijd van één kant. Aan alle ellende kwam een einde toen ze voor de trein sprong. Ik was blij voor haar, omdat ze eindelijk de rust had die ze zocht. Maar ik was ook kwaad vanwege de manier waarop ze het had gedaan. Ze had anderen ellende bezorgd, zoals de machinist van de trein.

[Lees verder op pagina 40 >](#)

‘Toen ik Sjaak ontmoette, was het alsof ik m’n vader zag’

Twanny Zijlmans (34) is moeder van Danaé (7), Faithlen (5) en Blossom (4 maanden).

“Sjaak kan nooit mijn vader vervangen en ik zal hem nooit papa noemen. Maar hij is wel als een vader voor me en daar ben ik erg blij mee. Ik was negentien toen ik mijn vader verloor. Hij was hartpatiënt en op een ochtend vonden we hem dood in bed.

In het begin was ik te druk om te rouwen. Ik regelde met mijn zus de crematie. Samen werden we voogd voor mijn jongste broers. De klap kwam toen ik ging samenwonen en later toen ik kinderen kreeg. Ik besefte dat mijn vader mijn huis niet kon zien, dat hij mijn kinderen nooit zou kennen. De eerste keer dat ik Sjaak ontmoette, was het alsof ik mijn vader zag. De manier waarop hij zijn kleding draagt, zijn blouse net een knoopje te veel open. Zijn stevige handdruk. Van Sjaak gaat dezelfde geruststelling uit. Hij ziet het aan me als ik me zorgen maak en hij biedt altijd een luisterend oor. Onze band is echt super.

Sjaak kwam als een vriend ons leven binnen. Mijn moeder kende als taxichauffeur zijn vrouw, die ze van de inrichting naar huis reed en terug. Sjaaks vrouw had een psychische aandoening en Sjaak had het zwaar. Hij kwam bij mijn moeder koffie drinken en praten. Ze kookte weleens voor hem. Soms kwam hij verplicht bij haar schuilen omdat zijn vrouw thuis de boel kort en klein sloeg. Dan was de politie onderweg om haar op te halen en was het beter als hij daar niet bij was, omdat het er nogal hardhandig aan toe ging. Dat gebeurde een paar keer, tot ze helemaal niet meer naar huis mocht.

Het was fijn voor Sjaak dat hij iemand had met wie hij kon praten. Hij had weinig sociale contacten. Zijn familie wilde niets met hem te maken hebben, omdat zijn vrouw ook bij hen letterlijk en figuurlijk veel kapot had gemaakt. Alleen met zijn broer had hij een goed contact.

Sjaak veranderde van een sterke man in een verdrietig hoopje mens. Slapen deed hij niet meer. Op een dag is zijn vrouw voor de trein gesprongen. Ik krijg nog kippenvel als ik aan het moment denk dat de politie hem dat vertelde. Hij gunde het haar dat ze eindelijk rust had. Zelf stortte hij in. En hij vond het verschrikkelijk dat ze dit de machinist had aangedaan.

We hielpen Sjaak de crematie te regelen. Mijn broer, hij is bloemist, verzorgde de bloemen. Ik schreef een gedicht.

[Lees verder op pagina 40 >](#)

‘Ik geloofde niet dat ik ooit nog gelukkig kon zijn’

Sjaak >

Na haar dood vond ik niet meteen de rust. Ik had zoveel ellende meegemaakt, dat ik niet geloofde dat ik ooit nog gelukkig kon zijn. Twanny's moeder, maar ook Twanny en haar broers en zus hebben daar verandering in gebracht. Twanny's moeder was taxichauffeur en reed mijn vrouw regelmatig naar de inrichting. Daardoor was ze op de hoogte van alle problemen. Op een avond belde ze. Of ik het goed vond als ze eens kwam praten. Ze wist dat mijn vrouw die avond weer van de kaart was.

Eindelijk zat er iemand tegenover me die echt naar me luisterde. Haar kinderen lieten al snel merken dat ook zij er voor me waren. Ze hebben zelfs een keer geholpen mijn huis op te ruimen, nadat mijn vrouw alles weer in elkaar had geslagen. Dankzij hen leef ik nog.

Ik heb een tweede kans gekregen. Ik heb nu een zorgzame vrouw met lieve kinderen met wie ik het goed kan vinden. Natuurlijk kan ik Twanny's vader niet vervangen, maar ik heb wel het gevoel dat ik voor haar een vaderfiguur ben. Als ze ergens mee zit, komt ze met me praten. Ze vertrouwt me. Voor haar kinderen ben ik een opa. Op onze trouwdag vroegen haar oudste dochters of ze me voortaan opa mochten noemen. Daarvoor moest ik een speciale oorkonde ondertekenen. Ontroerend vond ik dat.

Ik vond het bijzonder om Twanny's laatste zwangerschap mee te maken. Een wonder was het. Ik was erg bezorgd en leefde met haar mee. Het moment waarop ik haar dochter Blossom voor het eerst vasthield, is met geen pen te beschrijven. Van haar andere dochters had ik de babyleeftijd gemist. Ik kreeg een herkansing.”

Twanny >

We wilden dat hij goed afscheid kon nemen. We wisten hoe belangrijk dat was. En wij hielden ook van Sjaaks vrouw, ook al kenden we haar niet. Zo'n ongelukkig leven gun je toch niemand? Uit respect voor haar en mijn vader hebben we op de trouwdag van Sjaak en mama bij het graf van mijn vader op het leven geproost en onze liefde voor Sjaaks vrouw en papa met een gedicht getoond.

We vonden het geweldig dat mijn moeder verliefd op hem werd. Zij had het er moeilijk mee, zijn vrouw was pas een halfjaar dood toen ze gevoelens voor hem kreeg. Maar wij gunden haar het geluk.

Op hun huwelijksdag hebben mijn oudste dochters Sjaak gevraagd of ze hem voortaan opa mochten noemen. Ze vonden het maar raar dat ze altijd Sjaak moesten zeggen. Ik heb even geslikt. Ik wilde niet dat mijn vader een stap achteruit werd gezet. Maar ik dacht ook: 'Ik zal nooit vader zeggen, maar hij is wél hun opa.'

Een paar maanden geleden is Blossom geboren, mijn jongste dochter. Sjaak heeft de zwangerschap van het begin tot het einde intens beleefd. Hij heeft altijd een kinderwens gehad, maar kreeg met zijn vrouw nooit kinderen. Na Blossoms geboorte riep hij steeds: 'Nu ben ik echt opa.' Voor hem is het een wonder dat hij alsnog heeft gekregen waar hij altijd op hoopte.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en telefoonnummer naar lezers@tijdschrifttook.nl.